

Zarzuty i główne argumenty

W **pierwszym zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd dokonał błędnej wykładni art. 263 ust. 4 TFUE. Jej zdaniem Sąd w zaskarżonym wyroku zbyt wąsko określił wymogi odnoszące się do legitymacji procesowej przysługującej jej na mocy art. 263 ust. 4 TFUE, co jest również sprzeczne z jego własnym orzecznictwem. Sąd oparł się wyłącznie na wyroku z dnia 4 lipca 2006 r. *easyJet/Komisja* (T-177/04), nie biorąc przy tym pod uwagę szczególnych okoliczności sprawy. Do tych okoliczności zdaniem wnoszącej odwołanie należą w szczególności intensywne uczestnictwo m.in. w ramach transakcji całościowej, jej osobiste zaangażowanie się w spotkanie z Komisją oraz uznanie jej przez urzędnika Komisji przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające za zainteresowaną stronę trzecią. Efektem tego przedstawione w zaskarżonym wyroku stanowisko prawne będzie wywierało w przyszłości znaczący wpływ na kwestię ochrony praw proceduralnych w rozstrzygnięciach dotyczących kontroli koncentracji.

W **drugim zarzucie** odwołania strona wnosząca je zarzuca Sądowi, że ten uchybił wymogom zgodności z prawem i praworządności. W swym rozstrzygnięciu dotyczącym legitymacji procesowej Sąd nie uwzględnił uznania, że przysługuje ona stronie wnoszącej odwołanie, a także wyrażonej przez urzędnika Komisji przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające zgody na poinformowanie jej o innych możliwościach zajęcia stanowiska w ramach postępowania. Zamiast tego Sąd uznał, że strona wnosząca odwołanie mogła bardziej intensywnie uczestniczyć w tym postępowaniu. Wnosząca odwołanie twierdzi zaś, że oparła się ona na zgodzie wyrażonej przez urzędnika Komisji przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające jako organu Komisji. Sąd dopuścił się więc naruszenia zasad zgodności z prawem i ochrony uzasadnionych oczekiwań. W efekcie zaskarżony wyrok skutkuje tym, że Komisja będzie miała w przyszłości swobodę decydowania o tym, komu przysługuje legitymacja procesowa w sprawach dotyczących tego rodzaju transakcji.

W drodze **trzeciego zarzutu** odwołania wnosząca je podnosi, że Sąd w swym rozstrzygnięciu w przedmiocie rozdzielania przeprowadzonej przez RWE i E.ON operacji całościowej dokonał błędnej wykładni art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 139/2004⁽¹⁾ (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) ze względu na to, iż oparł się on wyłącznie na skonsolidowanym obwieszczeniu Komisji dotyczącym kwestii jurysdykcyjnych i pominął swe własne orzecznictwo wynikające z wyroku z dnia 23 lutego 2006 r., *Cementbouw Handel & Industrie/Komisja* (T-282/02), a także motyw 20 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw. Sąd naruszył w ten sposób zasady hierarchii przepisów, pierwszeństwa przepisów ustawowych oraz podziału władz.

Zarzut czwarty odwołania dotyczy wreszcie błędnej oceny sporządzonej przez RWE i E.ON „Investor Relationship Agreement”. Sąd nie wziął pod uwagę tego, że ta umowa jest nieważna na gruncie niemieckiego prawa spółek akcyjnych. W ten sposób nie poddał kontroli istotnych kwestii i, efektem tego, wydał rozstrzygnięcie, które jest błędne pod względem prawnym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-321/20 *enercity AG / Komisja Europejska*, wniesione w dniu 27 lipca 2023 r. przez *enercity AG*

(Sprawa C-485/23 P)

(2023/C 321/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: *enercity AG* (przedstawiciel: C. Schalast, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, E.ON SE, RWE AG

Żądania wnoszącego odwołanie

1. uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 17 maja 2023 r., *enercity / Komisja* (T-321/20) i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 26 lutego 2019 r. w przedmiocie koncentracji „RWE/E.ON Assets” (Sprawa M.8871, Dz.U. 2000, C 111, s. 1);

2. tytułem ewentualnym, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
3. obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W **pierwszym zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd dokonał błędnej wykładni art. 263 ust. 4 TFUE. Jej zdaniem Sąd w zaskarżonym wyroku zbyt wąsko określił wymogi odnoszące się do legitymacji procesowej przysługującej jej na mocy art. 263 ust. 4 TFUE, co jest również sprzeczne z jego własnym orzecznictwem. Sąd oparł się wyłącznie na wyroku z dnia 4 lipca 2006 r. *easyJet/Komisja* (T-177/04), nie biorąc przy tym pod uwagę szczególnych okoliczności sprawy. Do tych okoliczności zdaniem wnoszącej odwołanie należą w szczególności intensywne uczestnictwo m.in. w ramach transakcji całościowej, jej osobiste zaangażowanie się w spotkanie z Komisją oraz uznanie jej przez urzędnika Komisji przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające za zainteresowaną stronę trzecią. Efektem tego przedstawione w zaskarżonym wyroku stanowisko prawne będzie wywierało w przyszłości znaczący wpływ na kwestię ochrony praw proceduralnych w rozstrzygnięciach dotyczących kontroli koncentracji.

W **drugim zarzucie** odwołania strona wnosząca je zarzuca Sądowi, że ten uchybił wymogom zgodności z prawem i praworządności. W swym rozstrzygnięciu dotyczącym legitymacji procesowej Sąd nie uwzględnił uznania, że przysługuje ona stronie wnoszącej odwołanie, a także wyrażonej przez urzędnika Komisji przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające zgody na poinformowanie jej o innych możliwościach zajęcia stanowiska w ramach postępowania. Zamiast tego Sąd uznał, że strona wnosząca odwołanie mogła bardziej intensywnie uczestniczyć w tym postępowaniu. Wnosząca odwołanie twierdzi zaś, że oparła się ona na zgodzie wyrażonej przez urzędnika Komisji przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające jako organu Komisji. Sąd dopuścił się więc naruszenia zasad zgodności z prawem i ochrony uzasadnionych oczekiwań. W efekcie zaskarżony wyrok skutkuje tym, że Komisja będzie miała w przyszłości swobodę decydowania o tym, komu przysługuje legitymacja procesowa w sprawach dotyczących tego rodzaju transakcji.

W drodze **trzeciego zarzutu** odwołania wnosząca je podnosi, że Sąd w swym rozstrzygnięciu w przedmiocie rozdzielania przeprowadzonej przez RWE i E.ON operacji całościowej dokonał błędnej wykładni art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 139/2004⁽¹⁾ (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) ze względu na to, iż oparł się on wyłącznie na skonsolidowanym obwieszczeniu Komisji dotyczącym kwestii jurysdykcyjnych i pominął swe własne orzecznictwo wynikające z wyroku z dnia 23 lutego 2006 r., *Cementbouw Handel & Industrie/Komisja* (T-282/02), a także motyw 20 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw. Sąd naruszył w ten sposób zasady hierarchii przepisów, pierwszeństwa przepisów ustawowych oraz podziału władz.

Zarzut czwarty odwołania dotyczy wreszcie błędnej oceny sporządzonej przez RWE i E.ON „Investor Relationship Agreement”. Sąd nie wziął pod uwagę tego, że ta umowa jest nieważna na gruncie niemieckiego prawa spółek akcyjnych. W ten sposób nie poddał kontroli istotnych kwestii i, efektem tego, wydał rozstrzygnięcie, które jest błędne pod względem prawnym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Portugalska

(Sprawa C-487/23)

(2023/C 321/51)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Santiago de Albuquerque i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska